

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στην Λεπενού Αιτωλοακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου στη Λεπενού Αιτωλοακαρνανίας χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή 13 Ιουλίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας [κ. Δαμασκηνός](#).

Κατά το κήρυγμά του ανέλυσε την αποστολική περικοπή της ημέρας αναφέροντας τα εξής: «Γνωρίζουμε πως ο Απόστολος Παύλος, σύμφωνα με την δική του μαρτυρία, αξιώθηκε ουρανίων εμπειριών και έφτασε μέχρι τρίτου ουρανού. Δεν υπήρξε όμως ποτέ αιθεροβάμων, δηλαδή κάποιος, ο οποίος, όπως θα λέγαμε

σήμερα, «πετούσε στα σύννεφα». Η υψηλή του θεολογία και η πνευματική του εμπειρία συνδυάζονταν πάντοτε με το πρακτικό του πνεύμα. Γνώριζε την καθημερινότητα της Εκκλησίας, τους πειρασμούς και τους κινδύνους της, γι' αυτό και οι συμβουλές στις Επιστολές του είναι απλές, ξεκάθαρες και πρακτικές. Εύκολα μπορούμε να το παρατηρήσουμε αυτό και στην σημερινή περικοπή, στην οποία επισημαίνει στον αγαπημένο του μαθητή και συνεχιστή του έργου του στην Κρήτη Τίτο, τρεις κινδύνους, τρεις πειρασμούς που καιροφυλακτούν μέσα στην Εκκλησία σε κάθε εποχή.

Κατ' αρχάς, του λέει: «Αυτά τα λόγια της διδασκαλίας που σου παρέδωσα είναι αληθινά και θέλω να τα βεβαιώνεις με την προσωπική σου μαρτυρία, ώστε όσοι έχουν πιστέψει στον Θεό να φροντίζουν να πρωτοστατούν σε καλά έργα».

Αυτός είναι ο πρώτος στίχος της σημερινής περικοπής. Πριν από αυτόν, έχει προηγηθεί μια συνοπτική αλλά υπέροχη διδασκαλία που μιλάει για την αγάπη του Χριστού στους ανθρώπους και για όλα εκείνα που έπραξε και έπαθε για να μας σώσει. Δεν τον καλεί λοιπόν να γίνει απλώς ένας ιεροκήρυκας της αγάπης του Θεού αλλά, με τον τρόπο της ζωής του και την αγάπη του, να προσφέρει στον κόσμο ζωντανή μαρτυρία της θείας αγάπης και ευσπλαχνίας που διαρκώς δεχόμαστε όλοι.

Η διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου, λοιπόν, είναι λιτή και σαφής: η πίστη μας ολοκληρώνεται με τα έργα της αγάπης. Ο Χριστιανισμός δεν αποτελεί ατομική υπόθεση, η οποία αφορά μόνο την κάθετη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό. Αφορά και την οριζόντια ζωή κοινωνίας με τους αδελφούς μας. Μια πίστη χωρίς έργα είναι στείρα και άκαρπη. Τα έργα της αγάπης αποδεικνύουν ότι είμαστε ταυτισμένοι με την αγάπη του Θεού προς τον κόσμο και επιθυμούμε να γίνουμε δικοί Του συνεργάτες στην παρηγοριά, την υποστήριξη και την σωτηρία των συνανθρώπων μας.

Ο δεύτερος κίνδυνος, ο δεύτερος πειρασμός που επισημαίνει ο Απόστολος Παύλος στον Τίτο είναι όλες αυτές οι μάταιες συζητήσεις και οι διαφωνίες στις οποίες δαπανόμαστε μέσα στην Εκκλησία για εντελώς δευτερεύοντα θέματα της εκκλησιαστικής μας ζωής. Τί του λέει; «Από το άλλο μέρος, να αποφεύγεις τις ανόητες αναζητήσεις σε γενεαλογικούς καταλόγους, τις φιλονικίες και τις διαμάχες γύρω από τις διατάξεις του ιουδαϊκού νόμου, γιατί όλα αυτά είναι ανώφελα και μάταια».

Όπως βλέπετε αδελφοί μου, από τα πρώτα κιόλας χρόνια της ιστορίας της Εκκλησίας μας, η ματαιολογία, όλες δηλαδή αυτές οι ανούσιες συζητήσεις που συχνά οδηγούν σε παρεξηγήσεις, σε ψύχρανση σχέσεων μεταξύ αδελφών, ακόμη και σε συγκρούσεις, δεν έλειψαν από την καθημερινότητα. Και αυτό συμβαίνει

όταν η πίστη, αντί να αποτελεί υπόθεση της καρδιάς, αντί να καλλιεργείται μέσω της προσευχής και της λατρευτικής ζωής, αντί να συμπληρώνεται και να εκφράζεται με έργα αγάπης, περιορίζεται σε συζητήσεις για την ακριβή τήρηση τυπικών διατάξεων, για τη διατήρηση, δήθεν, παραδόσεων που πολλές φορές ελέγχονται ως προς την αυθεντικότητά τους, για την συμπεριφορά αδελφών μας, που, δήθεν, δεν είναι παραδοσιακοί και, δήθεν, νοθεύουν την ορθόδοξη παράδοσή μας. Αυτή είναι η αργολογία, από την οποία ζητάμε από τον Θεό να μας απαλλάξει, όταν προσευχόμαστε την Μεγάλη Σαρακοστή, ακολουθώντας τον άγιο Εφραίμ τον Σύρο: «Κύριε και δέσποτα της ζωής μου, πνεύμα αργίας περιεργείας φιλαρχίας και αργολογίας μη μοι δως».

Υπάρχει όμως και ένας τρίτος κίνδυνος και μάλιστα διπλός. Αυτός έχει να κάνει με τις αιρέσεις που αποτελούν νόθευση και παραχάραξη της αληθινής πίστης αλλά και της ορθής πνευματικής ζωής. Οι αιρετικοί είναι εκείνοι που περιφρονούν τη συνοδική και αγιοπνευματική διδασκαλία της Εκκλησίας μας. Αναγορεύουν τους εαυτούς τους σε αυθεντίες υπεράνω πάσης κριτικής και, ηθελημένα ή αθέλητα, εξυπηρετούν το έργο του πονηρού, ενσπείροντας τα ζιζάνια της φιλαρχίας και της διχόνοιας. Ποιά στάση πρέπει να κρατούμε απέναντι σε αυτούς τους ανθρώπους; Απαντά ο απόστολος Παύλος: «Τον άνθρωπο που ακολουθεί πλανερές διδασκαλίες συμβούλεψέ τον μια δύο φορές, κι αν δεν ακούσει άφησέ τον, με την βεβαιότητα πως αυτός έχει πια διαστραφεί και αμαρτάνει, καταδικάζοντας έτσι ο ίδιος τον εαυτό του».

Δεν είναι λοιπόν μόνο ο κίνδυνος να νοθευτεί από τους αιρετικούς η ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας μας. Είναι και ο κίνδυνος να αποπροσανατολιστεί το πλήρωμα της Εκκλησίας σε ατέρμονες και ανώφελες θεολογικές συζητήσεις, οι οποίες δεν οδηγούν πουθενά. Και αυτό, διότι η ρίζα της αιρέσεως δεν βρίσκεται στον νου αλλά στην καρδιά του αιρετικού, η οποία έχει κυριευθεί από το πάθος του εγωισμού. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει να διακόπτουμε σύντομα τέτοιες συζητήσεις και να στρεφόμαστε ξανά προς το κέντρο της πνευματικής ζωής που είναι η δίψα για τον Χριστό, η εναρμόνιση της ζωής με την διδασκαλία του Ευαγγελίου Του και η μυστηριακή ζωή, η οποία χαρίζει στον άνθρωπο τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος.

Πώς οραματίζεται ο απόστολος Παύλος την Εκκλησία, σύμφωνα και με αυτά που αναφέρει σήμερα στον απόστολο Τίτο; Την οραματίζεται ως μια αγαπημένη οικογένεια, προσηλωμένη στην πίστη και αφοσιωμένη στα έργα της αγάπης. Μια τέτοια Εκκλησία, λυχνάρι φωτός και αλήθειας για τον κόσμο, πρέπει να οραματιστούμε και εμείς. Αυτό άλλωστε μας ζητά και ο ίδιος ο Κύριος στη σημερινή ευαγγελική περικοπή: «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο που πρέπει να

λάμπει στους ανθρώπους, ώστε να δοξολογήσουν τον ουράνιο Πατέρα σας βλέποντας τα καλά σας έργα».

Όσο διψάμε την παρουσία του Χριστού, όσο μιμούμαστε την αγάπη Του και όσο ενωνόμαστε μαζί Του μέσω των Μυστηρίων της Εκκλησίας μας, η ζωή μας, ολοένα και περισσότερο, θα μεταβάλλεται σε φάρο και πυξίδα για όλο τον κόσμο. Αυτόν τον δρόμο ακολούθησαν οι Άγιοι. Αυτόν τον δρόμο ακολούθησαν και οι Πατέρες της Τέταρτης (Δ') Οικουμενικής Συνόδου, στους οποίους είναι αφιερωμένη η σημερινή Κυριακή. Τα δόγματά τους δεν αποτελούν θεωρητικές διδασκαλίες άλλα καταγράφουν την εμπειρία τους και την αγιότητα τους. Η αφοσίωσή τους στον Χριστό, τους μετέβαλε σε φωτοδότες θείου και ακτίστου Φωτός. Ας ατενίσουμε αυτό το Φως, ας αγαπήσουμε αυτό το Φως, ας ενωθούμε με αυτό το Φως και ας γίνουμε για τον κόσμο, αυτό που οραματίστηκε ο Απόστολος Παύλος για την Εκκλησία: Ζωντανή μαρτυρία ελπίδας, αλήθειας και ζωής προς όλη την Οικουμένη».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας τελέσθηκε το τριετές μνημόσυνο του αιμνήστου Δημητρίου Βλάχου, κατά σάρκα αδελφού του Μοναχού Ιακώβου, Αδελφού της Ιεράς Μονής Εισοδίων της Θεοτόκου Μυρτιάς Τριχωνίδος.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ